

Kde Persefonu najdu?

- **Brno – centrální kancelář**

Adresa:
Persefona o. s.
Jiráskova 8
Brno, 602 00

Mobilní linka: 737 834 345 (v pracovní dny 9:00 - 17:00)
Pevná linka: 545 245 996 (v pracovní dny 9:00 - 17:00)
E-mail: domacinasil@persefona.cz

- **Ivančice**

Každé čtvrté pondělí v měsíci od 14:00 do 18:00 hodin.
Ve Středisku volného času, Komenského náměstí 12
(budova Komerční banky, 1. patro).

- **Slavkov u Brna**

Každé třetí pondělí v měsíci od 13:00 do 17:00 hodin.
Zde terénní sociální pracovník působí
v rámci Charitativní poradny Bučovice a Slavkov, Polní 1444.

- **Tišnov**

Každé druhé pondělí v měsíci od 14:00 do 18:00 hodin.
V Mateřském centru Studánka o.s., Květnická 821.

- **Židlochovice**

Každé první pondělí v měsíci od 14:00 - 18:00 hodin.
V Městském kulturním klubu, Židlochovice, Brněnská 705.

Domácí násilí

Odpovědi na otázky
jak ho rozpoznat,
jak se mu bránit,
na koho se obrátit
o pomoc.

- **Brno – centrální kancelář**

Adresa:

**Persefona o. s.
Jiráskova 8
Brno, 602 00**

Mobilní linka: 737 834 345 (v pracovní dny 9:00 - 17:00)

Pevná linka: 545 245 996 (v pracovní dny 9:00 – 17:00)

E-mail: domacinasili@persefona.cz

- **Ivančice**

Každé čtvrté pondělí v měsíci od 14:00 do 18:00 hodin.
Ve Středisku volného času, Komenského náměstí 12
(budova Komerční banky, 1. patro).

- **Slavkov u Brna**

Každé třetí pondělí v měsíci od 13:00 do 17:00 hodin.
Zde terénní sociální pracovník působí
v rámci Charitativní poradny Bučovice a Slavkov, Polní 1444.

- **Tišnov**

Každé druhé pondělí v měsíci od 14:00 do 18:00 hodin.
V Mateřském centru Studánka o.s., Květnická 821.

- **Židlochovice**

Každé první pondělí v měsíci od 14:00 - 18:00 hodin.
V Městském kulturním klubu, Židlochovice, Brněnská 705.

Chcete pomoci?

Prosíme, podpořte naši organizaci a pomozte našim klientkám/ klientům v jejich nepříznivé životní situaci.

Uvítáme tyto formy pomoci:

- finanční podporu na číslo účtu 214877940/0300.
- finanční podporu v podobě DMS ve tvaru DMS PERSEFONA pošlete na číslo 87777

- finanční podporu v podobě zakoupení certifikátů prostřednictvím našich internetových stránek www.persefona.cz nebo na místech uvedených tamtéž
- poskytnutí materiálního daru
- poskytnutí služby

Za Vaši laskavou pomoc děkujeme!

V případě Vašeho zájmu o snížení daňového základu Vám za poskytnutý dar ve výši 1 000,- Kč a více vystavíme darovací smlouvu. Prezentace dárců na našich webových stránkách, v letáčích či ve výroční zprávě je předmětem individuální dohody.

I. Domácí násilí obecně

1) Co to je domácí násilí?

Tímto pojmem se označuje fyzické, psychické, sociální, ekonomické a sexuální násilí mezi blízkými lidmi, které se odehrává zpravidla v soukromí, je opakované, má stupňující se tendenci a je dlouhodobé. Ve vztahu je vždy možné pozorovat nerovnováhu moci, jeden z partnerů druhého ovládá, manipuluje s ním a vždy dominuje. Domácí násilí nebývá záležitostí ojedinělou, charakteristické je naopak opakované a dlouhodobé poškozování oběti. Násilí se ve vztahu také nemusí objevit ihned, zpravidla začne omezováním či drobnými výpady, které se oběť snaží omlouvat. Útoky postupně nabývají na intenzitě a současně se zkracují intervaly klidu. Platí, že domácí násilí nemá nikdy zcela jasné motivy a také nikdy samo neskončí.

Domácí násilí může směřovat proti partnerům, dětem, rodičům, seniorům, zdravotně postiženým či sourozencům.

Domácí násilí se vyskytuje v různých formách:

Psychické - zastrasování, urážení, vyhrožování, ničení věcí, zvýšená kontrola všeho, co ohrožená osoba dělá – kam jde, s kým mluví, co říká, kdy se vrátí, omezování samostatnosti a rozhodování o sobě, kritizování a ponižování – nadávky, zesměšňování, snižování schopností, zpochybňování duševního zdraví, zlehčování obav, přehlížení přání a potřeb, vyhrožování bitím, vyhrožování sebevraždou, vydírání přes děti, vnoučata.

Fyzická - facky, rány pěstí, kopání, tlučení hlavou, rdoušení, tahání za vlasy, škrčení, svazování, bití nějakým předmětem a podobně.

Sociální - izolace od příbuzných a přátel, omezování či zákaz návštěv i kontaktování kohokoliv v okolí.

Ekonomické - zamezení přístupu k financím (i vlastním), vydírání, vynucování převodu vlastnického práva k nemovitosti (bytu, domu) a podobně.

Sexuální - nucení k jakýmkoliv sexuálním praktikám či pohlavnímu styku.

Všechny uvedené formy násilí se vyskytují zpravidla v různých kombinacích.

2) Znájí se doma také často hádají a občas padne nějaká facka, jedná se o domácí násilí?

Při partnerské hádce proti sobě stojí dvě přibližně rovnoprávné osoby, které jsou v podobném postavení a vyměňují si názory, obhajují je, a to třeba i s velkými emocemi. V případech domácího násilí však stojí na jedné straně bezmocná a vystrašená oběť, která se obává trestu či napadení. Na straně druhé je pak pachatel, který se skrze použití moci snaží oběť ovládat a donutit k tomu, co chce on. Domácí násilí není jen hádka, je to často psychický teror, vyhrožování, ponižování, odpírání potravy nebo spánku, dochází k surovému fyzickému napadání, které končí vážným zraněním s celoživotními následky či dokonce smrtí. Pokud tedy má v hádce pravdu vždy jen jeden z partnerů, když si někdo myslí, že druhého může trestat a kontrolovat, když zneužívá svoji fyzickou či ekonomickou převahu, stejně tak když facky padají jen z jedné strany, je to domácí násilí.

3) Jak souvisí DN s alkoholem?

Alkohol je často spouštěcí a zesilující prvek domácího násilí, především fyzického. Není však jeho příčinou, tou je stručně řečeno snaha kontrolovat, ovládat a trestat. Alkohol může u agresora způsobovat nižší sebekontrolu a větší agresivitu. Alkohol proto může sloužit jako výmluva, nelze však alkoholem omlouvat jakéhokoliv násilí. I pod vlivem alkoholu či jiných omamných látek je agresor plně zodpovědný za svoje jednání.

4) Je pravda, že domácí násilí je problém sociálně slabých rodin?

Domácí násilí se dle různých statistik vyskytuje ve všech společenských skupinách, nezávisle na vzdělání či ekonomické situaci pachatele či oběti. Domácí násilí vzniká v různých typech rodinných a intimních vztahů. Týká se všech, bez ohledu na jejich životní styl, náboženskou orientaci, rasu a věk. Domácí násilí se netýká jen „problémových rodin“, může být pečlivě skryto v rodině, která navenek působí jako „spořádaná a vzorná“. Oběti domácího násilí tak například mohou být vysokoškolsky vzdělané osoby ve vedoucích pozicích, lidé bez vzdělání, senioři stejně jako mladí lidé a podobně.

5) Jak se člověk stane obětí DN?

Domácí násilí často začíná velmi nenápadně, proto se může stát obětí prakticky kdokoliv. Nejohroženější skupinou lidí jsou osoby s nedostatkem sebedůvěry či sebevědomí, ti, co se naučili být na někom závislí. Problematické také je, pokud je jeden z partnerů plně ekonomicky závislý na druhém, a dále pokud je někdo z jakýchkoliv důvodů sociálně izolován. Také situace seniorů či zdravotně nebo mentálně handicapovaných, kteří jsou odkázáni na pomoc někoho z okolí, nahrává vzniku domácího násilí. Domácí násilí často začíná velmi pozvolně - psychickým znevažováním, ponižováním (vždyť nic nezvládneš, nedokážeš), kontrolou, sociální izolací (nikam nechoď, raději budeme jen spolu), omezováním osobní svobody, štouchanci či strkáním, takže si jeho prvních příznaků oběť často ani nevšimne nebo má snahu je bagatelizovat. Mezi partnery bývá blízký vztah, proto má oběť tendenci chování agresora omlouvat, je těžké si připustit, že člověk, který je mi nejbližší, je zároveň agresor. Pokud se ovšem domácí násilí hned v počátcích nezastaví, má stupňující se tendenci, opakuje se a stává se intenzivnějším. Je také stále složitější vystoupit z bludného kruhu opakujícího se násilí.

6) Proč oběť násilníka prostě neopustí?

Důvody, proč oběť neopustí agresora, jsou jak psychické či psychologické povahy, tak materiální či ekonomické. Mezi obětí a násilníkem se postupně vytvoří velmi závislý vztah (může se jednat až o stockholmův syndrom), oběť má pocit, že svoji situaci nemů-

že nijak vyřešit, cítí se bezmocná a vystrašená. Dle výzkumů se u obětí domácího násilí postupně rozvine naučená bezmocnost, kdy oběť nevidí žádnou cestu ven z kruhu násilí a ponižování, má pocit, že situace je prostě neřešitelná. Agresor své oběti vsugeruje, že není schopná sama žít, nemá žádné sebevědomí a nevěří si. Oběti mají k agresorovi stále citový vztah, protože je to zároveň člověk blízký. Často se oběť také bojí výhrůžek násilné osoby, může se tak bát o život svůj či svých blízkých. Agresor většinou po fyzickém útoku slibuje, že se změní a oběť mu jako blízké osobě uvěří. Oběti domácího násilí se také velmi stydí za to, co se děje, myslí si, že to je jejich vina a že jim nikdo neuvěří, co se vlastně děje. Často také chtějí oběti zachovat úplnou rodinu, pokud žijí i s dětmi. Důležité jsou také ekonomické důvody, ekonomická závislost a možnost bydlení. Pokud nemá oběť peníze a možnost bydlet bez agresora (kam odejít), velmi těžko ho může opustit. Samotný odchod (bez dalších kroků) navíc domácí násilí vždy nevyřeší, protože řada pachatelů se násilí dopouští i nadále a snaží se získat ztracenou kontrolu nad obětí.

7) Jak poznám oběť a pachatele DN?

Oběť ani agresora nelze rozpoznat na první pohled. Domácí násilí bývá skryto za zdmi domova po velmi dlouhou dobu a to i před příbuznými obětí. Oběť se totiž za násilí stydí nebo se obává reakce pachatele, a tak svá zranění maskuje, případně je vysvětluje jinými příčinami, nechce se jí mluvit o ponižování a vyhrožování. Pokud si ale všimnete, že někdo z Vašeho okolí je izolován, nemůže se stýkat s rodinou nebo přáteli, má pod kontrolou mobil či e-mail, nemá přístup k financím, mívá modřiny nebo jiná zranění, jejichž vznik neumí vysvětlit, může se jednat o domácí násilí.

Pachatelé domácího násilí mívají často dvojí tvář. Násilně se chovají obvykle pouze doma, vůči svému okolí se mohou jevit jako příjemní a sympatičtí lidé, kteří se ke své rodině či partnerovi chovají dobře, umí dobře komunikovat a jsou vstřícní. Jakmile je však nikdo nevidí (za zavřenými dveřmi), chovají se agresivně, kontrolují a manipulují.

8) Jak ovlivňuje DN děti?

Děti jsou spolu s ženami nejčastější skupinou, která se stává oběťmi násilí v rámci rodiny. V rodinách se domácí násilí může buď přímo odehrávat za přítomnosti dětí, týkat se jich osobně, nebo děti situaci vnímají, i když si rodiče myslí, že se jich to netýká a že o ničem nevědí. Děti jsou tak buď přímé oběti domácího násilí, nebo jsou svědci a tím sekundární oběti. Na děti má domácí násilí v rodině vždy negativní vliv, mají před sebou patologický model chování - agresí a závislost. Z výzkumů a statistik vyplývá, že budoucí agresori či oběti domácího násilí se s domácím násilím setkali ve svém dětství v rodině. Děti tak následkem domácího násilí mohou trpět nižší sebekontrolou emocí, nízkým sebevědomím, poruchami chování (agresivita nebo naopak úplné stažení se do sebe), hůře navazují vztahy s vrstevníky, jsou úzkostní až depresivní. Stejně tak mohou mít potíže s pamětí, špatně se soustředí, jsou unavení.

9) Je obětí DN vždy žena?

Většinu obětí domácího násilí tvoří ženy (dle různých statistik je to kolem 90 procent obětí domácího násilí), přičemž pachatelé jsou obvykle jejich současní nebo bývalí partneři. Domácí násilí se ale také týká mužů, seniorů, sourozenců či mentálně nebo zdravotně postižených bez ohledu na pohlaví.

Pokud je obětí domácího násilí muž, je jeho situace velmi složitá. Málokterý muž veřejně přizná, že je svoji ženou týrán, za svoji situaci se velmi stydí. Obraz muže jako oběti nepatří do mužské rolové charakteristiky, je společensky nepřijatelný, vzbuzuje posměch, proto muži málokdy násilí zveřejní.

Seniori jako oběti domácího násilí tvoří rovněž velice ohroženou skupinu. Většinou se násilí na seniorech dopouštějí jejich děti nebo vnuci, což je pro seniory velmi bolestné a jen neradi o této skutečnosti mluví. S přibývajícím věkem ubývá fyzických sil, ubývá přátel a sociálních kontaktů. Přibývá naopak zdravotních omezení, různých potíží a nemocí. Mění se rozložení sil ve vztazích k druhým lidem. Dochází k posunu z pozice více či méně samostatné a nezávislé osoby do postavení osoby závislé na jiných. Tato nerovnováha ve vzájemném postavení se může v podmínkách sociální izolace a při nerespektování lidské důstojnosti prohlubovat až do podoby nadvlády jedné strany nad druhou. Mezi rizikové situace pro vznik domácího násilí na seniorech patří například dlouhodobé závažnější onemocnění seniora, soužití starých rodičů s duševně nemocnými dospělými dětmi, kdy rodiče postupně ztrácí autoritu, mají z dětí strach a marně se je snaží dostat na léčení, nebo návrat dospělých dětí k rodičům, které nejsou ve svém osobním životě příliš úspěšné, rozvedly se, přišly o bydlení, nemají práci, jsou závislé na alkoholu nebo jiných omamných látkách. U seniorů je také častější ekonomická forma domácího násilí – svými příbuznými jsou manipulováni (či je jim přímo vyhrožováno) k tomu, aby jim dávali peníze či na ně převedli svůj majetek.

Skupina zdravotně postižených jako obětí domácího násilí je z hlediska možnosti odhalení velmi špatně dostupná, neboť násilí páchané na postižených je asi nejvíce skryté, což souvisí s jejich celkovou sociální izolací. Zdravotně handicapovaní jsou velmi zranitelnou skupinou, protože agresor je často jediná osoba, která o ně zároveň pečuje.

10) Proč dochází k DN?

V současné době se neustále vedou diskuse o příčinách domácího násilí, z nichž vyplývá, že nelze jednoznačně určit jednu obecnou příčinu domácího násilí. Proto můžeme hovořit o multifaktorových teoriích – tedy příčinách - domácího násilí. Jednou z příčin domácího násilí je například hodnotový systém společnosti jako takové (tedy nadvláda a dominance mužů). Dále to je rodinné a sociální prostředí, ze kterého pochází agresor i oběť (zde má vliv například zkušenost s domácím násilím z rodiny – tedy naučený způsob chování, určitý vzor). Vznik domácího násilí také ovlivňují hodnoty a způsoby chování v sociálním prostředí, ve kterém se daný jedinec pohybuje (např. vliv nezaměstnanosti, alkoholu, dosaženého vzdělání). V neposlední řadě to pak jsou osobnostní vlastnosti, dispozice a charakteristiky (např. psychopatická struktura osobnosti). I proto

domácí násilí ohrožuje každého člověka, není možné jednoznačně najít viníka či okolnost, která za jeho vznik může, což také komplikuje to, proč se tato problematika často velmi obtížně řeší.

II. Jsem obětí domácího násilí

1) Můžu si za to sama...

Za domácí násilí je vždy a v plné míře zodpovědný agresor. Násilí v jakékoliv podobě je v naší společnosti nepřijatelné, lidé se musí naučit řešit konflikty i mocenské ambice jinak než silou, bitím či převahou. Pachatelé domácího násilí však často nechtějí převzít zodpovědnost za násilí, které páchají, takže z něj obviňují oběť. Agresori se často vymlouvají na to, že je oběť k násilí vyprovokovala. Touto provokací podle nich může být prakticky cokoli, co není podle jejich představ. Takto se ale chovají pouze k oběti, pro podobné „chyby“ by těžko napadli cizího člověka na ulici nebo kolegu v práci. K násilí se v rodině uchýlí proto, že mají pocit, že si to mohou dovolit a také proto, že chtějí získat nad svým partnerem absolutní moc a kontrolu, ovládat jej. Omluvou pro fyzické napadení či psychický teror ale nemůže být žádné jednání, či chování, prakticky nic z toho, co dělá druhý partner. Situaci je vždy možné řešit jiným, konstruktivnějším způsobem. Za násilí má vždy odpovědnost ten, kdo se ho dopouští. Pouze on má možnost rozhodnout, jak se bude chovat, zda použije násilí či nikoliv. Je potřeba si uvědomit, že oběť v žádném případě není odpovědná za násilí a pro násilí neexistuje žádná omluva. Ať už se ve vztahu mezi agresorem či obětí stalo cokoli, nic není přijatelnou omluvou či důvodem pro násilí. Oběť si tedy za násilí nikdy nemůže sama a ani za ně není jakkoliv zodpovědná.

2) Je možné, že se agresor změní?

Žádný člověk se nezmění, pokud se k tomu sám neodhodlá. Proto není možné změnit agresora zvenčí, jen proto, že si to přeje oběť či okolí. Je třeba, aby chtěl svoji situaci řešit zejména ten, kdo se násilně chová, musí chtít změnit svoje chování a přijmout za ně plnou zodpovědnost. Naše dlouholeté zkušenosti však ukazují, že toho je schopno jen velmi malé procento agresorů, proto je spíše nepravděpodobné, že se agresor změní. Pokud by ke změně měl motivaci, je třeba, aby vyhledal odbornou psychologickou pomoc. Zkusit změnit špatný vzorec chování půjde agresorovi samotnému těžko.

3) Nemám přátele a rodina mi nevěří, komu se můžu svěřit?

Nestyďte se za svou situaci a vyhledejte odbornou pomoc. Zavolejte do odborného centra nebo do azylového domu a promluvte si s někým, kdo Vám může poradit. Tato pracoviště Vám mohou pomoci s přípravou odchodu od násilného partnera, při plánování bezpečnostního plánu a v dalším postupu po odchodu od násilného partnera. Je dobré

docházet opakovaně ke konzultacím, které Vás nejen podpoří, ale pomohou Vám nabýt ztracenou sebedůvěru a sílu v řešení Vaší situace. Ve specializovaných poradnách či zařízeních pro oběti domácího násilí Vás bez předsudků přijmou zkušení pracovníci, nabídnou bezpečný prostor pro sdílení Vašich problémů a starostí. Pomohou Vám najít řešení Vaší situace, které bude respektovat Vaše přání a rozhodně Vás nebudou k ničemu nutit.

4) Jak ochránit děti?

Pokud jsou děti v rodině svědci domácího násilí, bylo by dobré jim situaci adekvátně jejich věku vysvětlit. Ujistěte je, že se problém mezi rodiči či partnery netýká jich samotných, i agresor je stále jejich rodič a proto není dobré zaujímat k němu vyhraněně negativní postoj. Na druhou stranu není také dobré dělat, že se nic neděje a násilí neexistuje, protože pak by děti mohly získat dojem, že násilí je ve vztahu normální. Proto se kvůli sobě, ale i kvůli dětem pokuste situaci řešit. Pokud jsou děti také obětmi domácího násilí, velmi pravděpodobně se jedná o jejich týrání, a proto by bylo dobré situaci ihned řešit, nejlépe opuštěním agresora. Týrání dětí je totiž trestný čin, můžete také kontaktovat sociální pracovníci či policii. Pro případ útoku najdete pro děti bezpečné místo. Pokud Vás partner právě ohrožuje, neberte dítě do náručí, neboť může být snadno zraněno. Jste-li v nebezpečí, volejte policii. Na případný útek buďte připraveni - promyslete si dopředu bezpečnostní plán, abyste neohrozili sebe ani své děti.

5) Jak odejít ze společné domácnosti?

Pokud jste se rozhodli odejít od násilného partnera, doporučujeme si celou situaci dobře promyslet či případně s někým probrat, abyste na nic nezapomněli. Pokud nejste v ohrožení života, promyslete si všechny možné varianty. Je třeba mít na mysli hlavně vlastní bezpečnost, případně bezpečnost Vašich dětí. Promyslete si, kam odejdete, kde budete bydlet a co si s sebou chcete všechno vzít (je-li to také reálné). Zajistěte si k odchodu alespoň nějaké finanční prostředky, které Vám mohou pomoci v prvních dnech po odchodu. Pokud vyhodnotíte, že je Váš partner nebezpečný, odejděte raději ve chvíli, kdy není doma a vyhněte se tak přímé konfrontaci. Zkuste požádat někoho známého či příbuzné o asistenci při odchodu.

Nezapomeňte si se sebou vzít:

- občanský průkaz, rodný list Váš a rodné listy Vašich dětí, popřípadě oddací list,
- školní a zdravotní záznamy vašich dětí, průkazy zdravotního pojištění,
- vaše peníze, vkladní knížky, doklady o pojištění a sporozíru, kreditní karty,
- doklady, které mohou prokázat váš podíl na společném majetku (např. kupní smlouva, nájemní smlouva, dekret na byt), případně jejich ověřené kopie
- osobní věci, oblíbenou hračku dítěte,
- mobilní telefon,

- léky pro vás i pro Vaše děti,
- adresář se základními adresami, vizitky, potřebná telefonní čísla,
- pokud nejste v přímém ohrožení života, neodcházejte bez dětí.

6) Kam mám vlastně jít?

Pokud se rozhodnete odejít od agresora, zkuste si promyslet, jestli máte nějakou možnost náhradního bydlení (u příbuzných, známých, v dalším Vašem domě či bytě). V případě, že žádnou takovou možnost nemáte, existují azylové domy, kde můžete najít potřebné zázemí a bezpečí. Pokud se na odchod chystáte, je dobré se spojit s některým z azylových domů či poradenských zařízení a bydlení si předem zajistit. Pokud odcházíte v ohrožení života či zdraví, kontaktujte ihned některé z azylových ubytování či krizové centrum, budete umístěni na krizová lůžka a dále pak společně se zařízením budete hledat další možnosti ubytování. Pokud se Vám Váš partner jeví jako velmi nebezpečný a bojíte se pronásledování, je možné kontaktovat také azylový dům s utajenou adresou.

7) Když odejdu, přijdu o děti?

Pokud neutíkáte v ohrožení života a rozhodnete se od násilné osoby odejít, je lepší z hlediska bezpečnosti dětí i pro Váš klid, vzít děti s sebou. Důležitá je však Vaše spolupráce s orgány sociálně právní ochrany dětí. Měla byste tento orgán co nejdříve informovat o tom, v jaké situaci se nacházíte a proč odcházíte. Vhodné je poté podat k soudu návrh na svěřeni dětí do Vaší péče.

8) Partner mě pronásleduje...

Pokud se Vás bývalý partner neustále pokouší kontaktovat, zkuste změnit svoje zaběhlé zvyky. Změňte si telefonní číslo, pokud na Vás partner čeká před zaměstnáním, či domem vycházejte bočním východem (je-li to možné), měňte trasu cesty domů, pokud by Vás stále sledoval, jděte na policii. Informujte osoby, které jsou v kontaktu s Vašimi dětmi (učitelé v mateřské škole, základní škole, vedoucí kroužků), kdo je oprávněn Vaše děti vyzvedávat. Omezte kontakty s partnerem na nezbytné minimum, neberte mu telefony, neodpovídejte na SMS, nemluvte s ním. Od 1. 1. 2010 je pronásledování trestným činem. Tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo jiného dlouhodobě pronásleduje tím, že vyhrožuje ublížením na zdraví nebo jinou újmu jemu nebo jeho osobám blízkým, vyhledává jeho osobní blízkost, sleduje jej, vytrvale jej prostřednictvím prostředků elektronických komunikací, písemně nebo jinak kontaktuje, omezuje jej v jeho obvyklém způsobu života, nebo zneužije jeho osobních údajů za účelem získání osobního nebo jiného kontaktu a toto jednání je způsobitelné vzbudit v ohrožené osobě důvodnou obavu o její život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jí blízkých. Můžete tedy na bývalého partnera podat trestní oznámení.

III. Znam oběť DN

1) Mám si promluvit s násilníkem?

Na tuto otázku neexistuje jednoznačná odpověď. Velmi záleží na tom, v jakém vztahu jste s agresorem, stejně jako na tom, jak moc je násilná osoba nebezpečná a jakým způsobem se násilně chová. Zvažte tedy, zda je pro Vás bezpečné jít s agresorem do konfrontace, stejně jako to, jaký výsledek to může přinést a jestli tím ještě více neohrozíte oběť. Promluvit si s agresorem byste měli vždy až po domluvě s ohroženou osobou. Jestli Vás o rozhovor žádá oběť, řekněte jí, že pohovorem s agresorem za ni situaci nevyřešíte a zjistěte, jaké jsou její důvody k tomu, že si to přeje. Pokud i přesto vyhodnotíte, že si s násilnou osobou promluvíte, promyslete si, jaké argumenty zvolíte a vyhněte se raději přímé konfrontaci s agresorem a zajistěte si přítomnost další osoby (známých, příbuzných). Rozhodně nepoužívejte jako argumenty informace, které máte pouze od oběti, mohlo by se to obrátit proti ní. Je dobré počítat s tím, že představa, že někdo třetí domluví agresorovi, který se lekne nebo zastydí a svoje chování změní, ve skutečnosti příliš nefunguje. Násilná osoba si ve většině případů vůbec nepřipustí, že se chová špatně. Nemá tedy podle sebe ani žádný důvod chování měnit.

2) Můžu vůbec něčemu zabránit?

Již svým kontaktem s obětí bráníte její totální sociální izolaci. Je důležité s obětí mluvit, netlačte na ni, ale neustále jí jemně zdůrazňujte, že nikdo nemá právo se k ní takto chovat, že je možné žít i jiným způsobem. Ujistěte ji, že za situaci není zodpovědná a že žádné násilí není ničím ospravedlnitelné. Snažte se podpořit její sebevědomí, podporujte ji. Počítejte však s tím, že oběť se za svůj osud velmi stydí, je na násilné osobě závislá a není pro ni o tom, co prožívá, snadné hovořit, stejně jako situaci razantně řešit. Snažte se ji pochopit, vyslechnout, nehodnoťte její chování a neodsuzujte ji za to, že s agresorem zůstává. Zdůrazněte jí, že se jí budete snažit pomoci, popřípadě jí vyhledejte kontakty na odbornou pomoc. Pro oběť je velmi důležitý fakt, že někdo stojí při ní, rozumí jí, podporuje ji a chápe, bez ohledu na to, jestli situaci zvládá aktuálně řešit nebo ne. Pokud jste svědkem přímého napadení, zavolejte policii, v případě potřeby i lékařskou pomoc. Pokud Vás oběť navštíví aktuálně po napadení a je zraněná, pomozte jí zdokumentovat, co se stalo. Podpořte jí v tom, aby navštívila lékaře a řekla mu, co se přesně stalo a kdo jí to udělal. Stejně tak ji zkuste přesvědčit, aby vše oznámila na policii a pokud si bude přát, doprovodte ji tam. Záznamy od lékaře a policie nemusí oběť použít, ale v případě podání trestního oznámení na agresora nebo rozvodu je může doložit jako důkazní materiál. V opačném případě se velmi těžko dokazuje, že byla napadána.

3) Proč oběť násilníka stále omlouvá?

Oběť domácího násilí nemůže dlouho uvěřit tomu, že člověk, kterého považovala za blízkého, často je to i člověk jí v podstatě nejbližší, je schopen jí skutečně ublížit. Celkem přirozeně tak hledá nějaké důvody, proč se tak děje, a to jinde než u agresora – člověka velmi blízkého. Může si tak myslet, že je viníkem ona sama (nechovala se dostatečně dobře), násilí zlehčuje (to nebylo tak hrozné), popřípadě ho normalizuje (v každé rodině něco je). Oběti jsou často lidé s nízkým sebevědomím a sebeúctou, v čemž je agresor utvrzuje. Roli zde hraje také stud a strach ze zveřejnění, stejně jako strach z reakce partnera, proto je jednodušší ho omlouvat. Pro pochopení psychiky oběti je důležité vědět, že typickým znakem domácího násilí je cyklus. Tento cyklus má tři fáze. První je vytváření napětí ve vztahu. V této fázi je násilník podrážděný, žárlí, je nespokojený a oběť kritizuje. Oběť se snaží být poslušná, uctívá, pečující, obviňuje sebe sama a snaží se vyhovět všem požadavkům násilníka, aby se vyhnula konfliktu. V druhé fázi dojde k fyzickému nebo psychickému útoku. Oběť se v této fázi bojí a cítí se bezmocná. Potom následuje fáze usmířování. Násilník po období týrání cítí vinu, oběti se snaží omluvit a slibuje, že už se násilí nebude nikdy opakovat. Je zcela typické, že pachatel po prvních útocích podniká velmi složité usmířovací ceremonie. Oběť mu věří, má naději, že se vztah urovná a agresorovi odpouští. Vše se cyklicky opakuje. Jediné, co se mění, je intenzita týrání, které se zvětšuje, a poměr délky trvání jednotlivých fází. Zkracuje se fáze usmířování a prodlužují se fáze týrání a vytváření napětí. Pro oběť je tak velmi těžké vykročit z bludného kruhu násilí. Je často velmi bolestné a zraňující si uvědomit, že můj partner či třeba dítě jsou opravdu násilné osoby a že je třeba se vůči nim vymezit.

4) Od sousedů slyším často křik, ale nechci se do něčeho zaplést...

Někdy může být obtížné rozpoznat, co se za zavřenými dveřmi domácnosti děje. Mnoho lidí neví, jak se na násilí ve vztahu zeptat, nechtějí se dané osoby dotknout, zranit ji. Přesto je možné a pro oběť může být i velmi důležité, když někdo projeví pozornost a citlivě se zeptá, zda nepotřebuje pomoc. Oběti se totiž za násilí často stydí, schovávají ho a minimalizují jeho dopady. Mohou mít pocit, že jim stejně nikdo neuvěří. Tím, že projevíte zájem, můžete nastartovat řešení jejich situace. Pojmenování problému a nasměrování k jeho řešení může pomoci cyklus násilí zastavit. Můžete se s obětí domluvit na nějaké signály, kterými Vám dá najevo, že je v nebezpečí a Vy zavoláte pomoc. Je lepší se vyhnout přímé konfrontaci s agresorem a v případě nebezpečí volat policii. Je samozřejmě nutné dbát na bezpečnost oběti i bezpečnost vlastní. Dynamika domácího násilí určuje to, že oběť domácího násilí si ale často nemůže sama pomoci (nebo si to myslí), proto je důležité, abychom k sobě vzájemně nebyli lhostejní.

5) Kamarádka si postěžuje, ale dál nechce nic řešit, jak jí mám přinutit?

Překonat strach je pro Vaši kamarádku velice obtížné, proto potřebuje Vaši podporu a pomoc. Důležitá rozhodnutí však musí udělat sama a neměla by k nim být nikým nucena. Pro lidi zvenčí se někdy jeví situace jako lehce řešitelná, oběť to však cítí jinak, je bezmocná, vystrašená. Hledejte spolu varianty řešení, podporujte jí a poskytněte i konkrétní pomoc či informace. O ničem ale za ní nerozhodujte, všechno dělejte jen s jejím souhlasem. Nikdy se kamarádku nesnažte k něčemu donutit. Může se pak stát, že některé kroky podnikne jen proto, aby Vám vyhověla, ale pak si to rozmyslí (třeba se k partnerovi vrátí). Mějte pro ni pochopení a buďte trpěliví. Zdůrazňujte jí však neustále, že nikdo nemá právo se k ní takto chovat, že si zaslouží lepší život a že jí chcete pomoci. Netlačte však na ni moc, mohlo by se pak stát, že s Vámi raději omezí kontakty, abyste ji do něčeho nenutili, což jí v řešení situace nepomůže.

6) Není to celé vlastně spíše soukromá záležitost?

Násilí není nikdy soukromou záležitostí, ale je vždy veřejným problémem. Proto by násilí odehrávající se v soukromé sféře nemělo být podceňováno a nemělo by s ním být zacházeno jako s méně nebezpečným. Vzhledem k tomu, že domácí násilí má specifickou dynamiku – oběť je s agresorem úzce provázána, je na něm závislá, bojí se ho, cítí se bezmocná, či popřípadě trpí syndromem týraného partnera (ženy), není prakticky schopna situaci vyřešit sama. Potřebuje vždy pomocnou ruku zvenčí, proto je nutné, aby nikdo před domácím násilím nezavíral oči a netoleroval ho.

IV. Na koho se mohu obrátit?

1) Kdy mám volat policii a co by policie měla udělat?

Na Policii ČR se můžete obrátit vždy, když je Vám vyhrožováno fyzickým napadením, když útok bezprostředně hrozí, agresor se chystá Vám ublížit, zamezuje Vám odejít, nebo se naopak dobývá do bytu a podobně. Pamatujte si, že násilí je trestný čin a nikdo nemá právo se k Vám takto chovat. Pokud zavoláte policii, tak před jejím příjezdem neodklízejte případné stopy po násilí. Trvejte na tom, aby s Vámi policie mluvila bez přítomnosti partnera (např. v jiné místnosti). Policista, který je na místo přivolán, by měl s pomocí dotazníku SARA DN a šetření na místě (ověření totožnosti, podání vysvětlení ohrožené a násilné osoby atp.), zhodnotit situaci a posoudit, zda jsou dány podmínky pro vykazání a jsou-li dány, násilnou osobu vykazat. Dále je policista oprávněn zajistit osobu, která svým jednáním bezprostředně ohrožuje život nebo zdraví jiných osob anebo majetek. Zajištění může trvat nejdéle 72 hodin od okamžiku omezení osobní svobody (až 48 hodin ji může zadržet policejní orgán, v této lhůtě musí předat zajištěnou

osobu soudy a soud má až 24 hodin na rozhodnutí o vazbě). Policista také může od každého požadovat vysvětlení, může-li to přispět k objasnění situace. Vysvětlení je možné podat na místě, nebo na služebně. Může žádat vydání zbraně, hrozí-li nebezpečí, že jí bude neoprávněně užito k násilí nebo pohrůžce násilím. Vzhledem k tomu, že policista by o každém svém úkonu měl sepsat úřední záznam, je užitečné vyžádat si kopii tohoto záznamu. Budete-li v ohrožení, nemusí být vždy pro Vás možné přivolat si pomoc, máte proto možnost oznámit násilné chování na Policii ČR i poté, co k němu došlo. Pokud jste byl(a) napadena, navštivte odborného lékaře a nechte si vypracovat odbornou zprávu, řekněte mu, kým jste byl(a) napaden(a), nestyďte se za to, zpráva může být v budoucnu důležitá. Je-li to možné, zdokumentujte (i dodatečně) svá zranění. Důležité je, aby na fotografii bylo viditelné datum pořízení snímku. Pokud máte nějakého svědka, poproste ho o přítomnost při dokumentaci.

2) Co je to vykázání a co mám dělat, pokud policie partnera vykáže?

Vykázat lze násilnou osobu z domu nebo bytu obývaného s ohroženou osobou, jakož i z jeho bezprostředního okolí. Součástí vykázání je rovněž zákaz návratu do vymezených prostor. Vykázání je faktický úkon policisty (policie má právo vykázat, nikoliv povinnost), ohledně kterého se nevydává žádné rozhodnutí, nevztahuje se na něj trestní řád a není tedy možné proti němu podat odvolání nebo stížnost. Jediným opravným prostředkem jsou námitky, které může vykázaná osoba podat buď ihned, o čemž se provede záznam, nebo nejpozději do 3 dnů od vykázání, a to písemně adresované příslušnému krajskému ředitelství Policie ČR. Vykázání trvá po dobu 10 dnů. Tuto lhůtu nelze zkrátit, a to ani se souhlasem oběti násilí. Pokud by došlo k nedodržení vykázání a omezení z něj vyplývajících, vystavuje se osoba, která takto jednala (touto osobou může být jak osoba násilná tak osoba ohrožená), postihu za spáchání přestupku, v případě závažného nebo opakovaného porušení pak ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí. Po dobu vykázání tedy máte čas si v klidu promyslet další kroky. Písemnou kopii úředního záznamu o vykázání doručí policie příslušnému intervenčnímu centru, které Vás bude kontaktovat a poskytne Vám pomoc a informace o dalším možném postupu. Policista Vás také musí poučit o možnosti podat návrh na předběžné opatření, kterým soud násilné osobě může opakovaně až na dobu 1 roku (v případě, že je podán návrh na rozhodnutí ve věci samé, např. na rozvod manželství, na vyklizení, žaloba na ochranu osobnosti atd.) uložit, aby dočasně opustila byt nebo dům společně obývaný s ohroženou osobou a jeho bezprostřední okolí, nebo aby do něj nevstupovala, nebo aby se zdržela setkávání se s Vámi a navazování kontaktů s Vámi.

3) Co je domácí násilí z pohledu práva?

Trestný čin „domácí násilí“ náš právní řád nezná. Jednáním, které je označováno jako domácí násilí, se může násilná osoba dopustit několika trestných činů. Jedná se o trest-

ný čin ublížení na zdraví (§ 221 tr.řádu), omezování osobní svobody (§ 231 tr. řádu), zbavení osobní svobody (§ 232 tr. řádu), vydírání (§ 235 tr. řádu), útisk (§ 237 tr. řádu), porušování domovní svobody (§ 238 tr. řádu), násilí proti skupině nebo jednotlivci (§ 197a tr. řádu), znásilnění (§ 241 tr. řádu), pohlavní zneužívání (§ 242 tr. řádu), opuštění dítěte (§ 212 tr. řádu), zanedbání povinné výživy (§ 213 tr. řádu), ohrožování mravní výchovy mládeže (§ 217 tr. řádu), týrání svěřené osoby (§ 215 tr. řádu), týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě (§ 215a tr. řádu) a maření výkonu úředního rozhodnutí (§ 171 tr. řádu). Pokud by násilné jednání nedosáhlo intenzity trestného činu, jednalo by se o přestupek proti občanskému soužití. Přestupek se projednává v přestupkovém řízení před přestupkovou komisí obecního úřadu podle místa, kde k přestupku došlo. V přestupkovém řízení je nutné, aby sama poškozená osoba vyhledala a navrhla provedení důkazů, kterými bude přestupek prokázán. Pokud poškozený v přestupkovém řízení neuspěje, bude mu uloženo uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000,- Kč.

4) Jak se podává trestní oznámení? Jaké důkazy mi pomohou pachatele usvědčit?

Trestní oznámení (stejně jako oznámení o podezření ze spáchání přestupku) může podat kdokoliv. Oznámení musí být policií přijato vždy, a to jakýmkoliv výkonným útvarem. Pokud tedy oznamovatel přijde na jiné oddělení policie, než které je příslušné dle místa spáchání trestného činu, nemůže být odmítnut (což se v praxi někdy nepřímo děje tím, že oznamovatel je odeslán na příslušné oddělení policie). V Brně můžete na městském ředitelství kontaktovat přímo speciální skupinu DN. Pokud z nějakých důvodů nechcete kontaktovat policii, a přesto chcete podat trestní oznámení, můžete to udělat na kterémkoliv státním zastupitelství, kde jsou také povinni ho přijmout. Trestní oznámení nemá žádné zákonem stanovené náležitosti. Může být učiněno ústně do protokolu, písemně přímo na ohlašovně nebo zasláno poštou. Pokud podáváte trestní oznámení písemně, měl(a) byste uvést údaje o tom, kdo je čin, komu je adresováno a čeho se týká, dále vylíčit nejdůležitější skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, a případně uvést, jaký trestný čin v popsáném jednání spatřujete. Pokud je Vám známo, jaké existují o činu důkazy (např. svědci, fotografie, lékařské zprávy), měl(a) byste je v tomto oznámení také označit. Dobré je také uvést na sebe kontakt, je možné i kontakt telefonický, a dále je vhodné požádat o vyrozumění o provedeném šetření, neboť bez této žádosti Vás policie není povinna vyrozumět o výsledku šetření a svém dalším postupu.

5) Chci se rozvést nebo rozejít s násilným partnerem...

Při rozchodu nebo rozvodu je nutné nejdříve vyřešit poměry nezletilých dětí – k soudu se podává návrh na vydání předběžného opatření svěření dětí do péče, návrh na svěření dětí do péče, návrh na stanovení výživného dětí pro děti, případně návrh na zákaz styku násilné osoby s dítětem. Předběžné opatření vydává soud na návrh nebo právě v

případě nezletilých dětí i bez návrhu. Rozhoduje formou usnesení. Je důležité si uvědomit, že soud v předběžném řízení neprovádí žádné výsledky svědků, dožádání apod. jako je tomu v ostatních řízeních, ale vychází pouze ze skutečností, které jsou osvědčeny z listinných důkazů. Je proto třeba návrh doplnit co největším množstvím listinných důkazů. Výslech svědků je tak možné nahradit jejich čestným prohlášením o věcech a událostech, jichž byly svědkem apod.. Poté, co bude rozhodnuto o tom, komu bude dítě svěřeno do péče, a o vyživovací povinnosti, může proběhnout řízení o rozvod manželství. Návrh na zahájení řízení o rozvod manželství je možné podat buď současně s návrhem na úpravu práv a povinností k nezletilým dětem, nebo po skončení opatrovnického soudu. Pokud jde o vypořádání společného jmění manželů, je možné uzavřít dohodu o vypořádání společného jmění nebo podat žalobu u soudu. Pokud manželé neuzavřou dohodu ani žádný z nich nepodá žalobu, po uplynutí tří let od právní moci rozsudku o rozvodu manželství dojde k vypořádání společného jmění ze zákona tak, že nemovitě věci mají bývalí manželé v ideálním spoluvlastnictví, každý z jedné poloviny, movité věci náleží tomu, kdo je pro potřebu svou nebo své rodiny užívá a z pohledávek a závazků jsou oprávněni a povinni oba bývalí manželé každý z jedné poloviny. Dále je možné žádat výživné nezrogeného nebo rozvedeného manžela.

6) Kde mi poskytnou bezplatnou právní pomoc?

Bezplatnou právní konzultaci i sepsání jednotlivých podání na policii nebo k soudu Vám poskytneme v naší organizaci - občanském sdružení Persefona o.s. Podobné právní služby poskytují také intervenční centra a občanské poradny. Se sepsáním návrhu k opatrovnickému soudu Vám pomůže také orgán sociálně právní ochrany dětí (sociální odbor obecního úřadu, který se určuje podle faktického bydliště dítěte). Pokud jde o řízení u trestního soudu, oběť domácího násilí si jako poškozený v trestním řízení může ke svému zastupování zvolit zmocněnce (nemusí se jednat pouze o advokáta, vyžaduje se pouze plná způsobilost k právním úkonům). Pokud však osvědčí, že nemá dostatek prostředků na advokáta a zároveň uplatní v řízení nárok na náhradu škody (například bolestné, náhrada na ušlém výdělku, náhrada za zničené věci, nemajetková újma za prožitě útrapy apod.), může požádat soud (v přípravném řízení, tedy před zahájením hlavního líčení, prostřednictvím státního zástupce), aby mu přidělil jako zmocněnce advokáta zdarma nebo za sníženou odměnu. V civilním řízení účastníku řízení soud ustanoví na jeho žádost zástupce, jestliže je to třeba k ochraně jeho zájmů, a zároveň o odůvodňují jeho poměry a nejde o zřejmě bezúspěšné uplatňování nebo svévolné bránění práva. Zástupcem nemusí být pouze advokát, ačkoli je to pravidlem. O možnosti tuto žádost podat je soud povinen účastníka poučit. Vyžaduje-li to ochrana zájmů účastníka, ustanoví mu předseda senátu jako zástupce advokáta. Soud zároveň určí, zda je zástupce pro účastníka zcela zdarma, nebo zda bude muset částečně hradit náklady právního zastoupení. Dále je také možné obrátit se na Českou advokátní komoru, která v případě, že ještě neprobíhá řízení, ve kterém by mohl ustanovit advokáta soud, ustanoví advokáta ze svých řad, a to buď zdarma nebo za odměnu, dle majetkových poměrů žadatele. Bližší informace o způsobu žádání o advokáta Českou advokátní komoru najdete na stránkách České advokátní komory www.cak.cz.

7) Co je to OSPOD a kdy je třeba tam jít?

Orgány sociálně právní ochrany dětí (OSPOD) poskytují pomoc dětem v různých sociálních situacích, které ohrožují jejich život a příznivý vývoj. K těmto situacím patří nejen případy týrání a zneužívání dětí, ale i stav, kdy je dítě svědkem násilí mezi svými rodiči, případně mezi rodičem a jeho partnerem. V ČR zabezpečují sociálně právní ochranu dětí obecní úřady obcí s rozšířenou působností (městské úřady, ve statutárních městech magistráty a úřady městských obvodů, v Praze úřady pověřených městských částí). Na OSPOD se může obrátit i samo dítě, sociální pracovníci jsou povinni mu poskytnout pomoc. Totéž platí i pro další státní orgány jako policie, ale i např. školy či zdravotnická zařízení. O pomoc se na OSPOD mohou obracet i rodiče a další osoby odpovědné za výchovu dítěte. Každý, kdo je obeznámen s případem dítěte strádajícího v důsledku trestného činu či přestupku, by měl informovat sociální pracovníky místně příslušného úřadu (telefonicky, písemně, nejlépe však osobně). OSPOD také zastupuje dítě jako opatrovník v případech, kdy rodič jako zákonný zástupce nemůže dítě zastupovat z důvodu tzv. střetu zájmů (zejména v civilním řízení u soudu ve věcech péče o nezletilé, kde je sociální pracovník přítomen vždy, a v trestním řízení, pokud je dítě poškozeným a rodič pachatelem, dále například v dědickém řízení). OSPOD v řízení vyjadřuje své stanovisko k věci a podává soudu zprávu.

8) Co to je azylové ubytování?

Azylový dům je zařízení, které slouží lidem, kteří se ocitli v nouzi, řeší svoje komplikované problémy, svoji komplikovanou životní situaci (např. domácí násilí), která vyústila ve skutečnost, že nemají kde bydlet. V azylovém domě mohou ženy ohrožené násilím v rodině najít bezpečí a klid pro další řešení jejich situace. I pro muže ohrožené násilím je možné najít azylové ubytování, síť azylových domů je však menší než u domů pro ženy. Do azylového domu pro oběti domácího násilí jsou přijímány ženy, které jsou oběti všech forem domácího násilí. Azylové domy obvykle poskytují svým klientům sociální, psychologické, případně právní poradenství. Oběti domácího násilí se mohou obrátit i na azylové domy s utajenou adresou. Adresa takového domu je neveřejná, což chrání oběť před kontaktováním ze strany agresora a může se tak cítit bezpečněji. I díky tomu tak oběť může mít klid a čas si rozmyslet další řešení situace. Pobyť v azylovém domě je poskytován maximálně na jeden rok, je však možné postupně využít služeb více azylových domů a tím fakticky prodloužit dobu poskytnutého azylu.

V. Co je Persefona?

1) Co je občanské sdružení Persefona a čím se zabývá?

Občanské sdružení Persefona o. s. vznikla odloučením programu proti domácímu násilí Ligy lidských práv, který poskytoval pomoc obětem domácího násilí již od roku 1999 (nejdříve pod názvem Poradna pro ženy v tísní). Persefona o. s. je registrovaný poskytovatel sociálních služeb v Jihomoravském kraji, poskytujeme odborné sociální poradenství, cílovou skupinou organizace jsou oběti domácího násilí, sexuálního zneužívání a znásilnění. Celorepublikový dopad činnosti má Persefona ve vzdělávacích a expertních aktivitách, kdy se soustředí na školení širší odborné veřejnosti a upozorňuje na bílá místa v péči o oběti domácího násilí, sexuálního zneužívání a znásilnění. Organizace má také akreditovaný vzdělávací modul u MPSV – Sociální práce s oběťmi DN.

2) Jaké služby Persefona poskytuje?

Poskytujeme komplexní přímou a dlouhodobou pomoc obětem domácího násilí, znásilnění a sexuálního zneužívání. Rádi Vám poskytneme:

- osobní konzultace (jednorázové nebo opakované),
- telefonické konzultace,
- internetové konzultace,
- krizovou intervenci,
- psychologické poradenství,
- na psychoterapii pro dospělé,
- právní poradenství,
- sepsání právních podání,
- sociální poradenství,
- doprovod na jednání s úřady,
- zprostředkování kontaktu na další odborníky (psychiatry, psychology, terapeuty, sociální pracovníce),
- svépomocnou skupinu pro oběti domácího násilí,
- pomoc při hledání azylového ubytování.

Poskytneme Vám také:

- přijetí bez předsudků,
- bezpečný prostor pro Váš příběh, pocity a potřeby,
- potřebné informace,
- pomoc při hledání řešení Vašeho problému,
- podporu pro realizaci nalezeného řešení.

3) Kdo se na Persefonu může obrátit?

Naše služby jsou určeny všem dospělým osobám, kterých se bolestně dotýká problém domácího násilí, sexuálního zneužívání a znásilnění. Mohou se na nás obrátit jak přímé oběti, tak rodinní příslušníci či přátelé těchto obětí.

4) Kdo služby poskytuje? Jsou bezplatné?

Služby poskytují psychologičky, právničky a sociální pracovníce. Všechny pracovníce Persefony se řídí etickým kodexem, který je založen na ochraně práv klientů, úctě, mlčenlivosti, a nehodnocení klientů. Naše služby jsou bezplatné.

5) Jak probíhá konzultace?

Jak často a jak dlouho mohu službu využívat?

Na první konzultaci jsou většinou přítomny dvě pracovníce, jedna psychologička, nebo sociální pracovníce a druhá právnička, a to z důvodu zajištění komplexního řešení problému, se kterým klientka či klient přicházejí. Následně se dle podle povahy problému všichni společně domlouváme na tom, jaká bude další podoba spolupráce, zda právní, sociální, psychologická či kombinovaná. Konzultace jsou zhruba hodinové, s tím, že frekvence jednotlivých konzultací se řídí potřebou klientů. Naším cílem je pracovat s klientem dlouhodobě, po celou dobu řešení jeho problémů, či tak dlouho, jak si to sám klient přeje či potřebuje.

6) S kým Persefona spolupracuje?

Jedním z cílů občanského sdružení Persefona je podpora interdisciplinární spolupráce při řešení problematiky domácího násilí, stejně jako jednotný postup všech zainteresovaných institucí při řešení problematiky sexuálního zneužívání a znásilnění. Proto spolupracujeme jak se státními institucemi – policií, soudy, státními zastupitelstvími, městskými a obecními úřady, tak s dalšími neziskovými organizacemi zabývajícími se obdobnou problematikou jak v České republice, tak v zahraničí.